

La veritable història del Nadal

Mentre la bogeria nadalenca va prenent forma de bosses de plàstic, tiquets regal i embolcalls de tons vermells i verds, em dedico a intentar escollir els regals més adequats i mesurats per a aquells que estimo. És complicat, sens dubte, no acabar xuclat per una marabunta de noves necessitats no necessàries que, de sobte, ens apareixen en format aparador o oferta extraordinària. Tantes coses ens feien falta i no ens n'adonàvem?

Els més menuts són els que ho viuen tot amb una més intensitat. Els anuncis de joguines i els catàlegs els plantegen un imaginari ple de possibilitats. Això sí, en la majoria dels casos, sense necessitat de fer servir el «coco». Diuen que, per als més petits, seria interessant aplicar la regla dels 4 regals: 1 obsequi per portar (roba, sabates, motxilla,...), 1 obsequi educatiu, 1 cosa que desitgin i 1 cosa que necessitin. Però, a poques cases es pot integrar aquesta norma i més si es tracta de famílies amb poca consciència de l'hiperconsum, on els més petits acaben ofegats (d'una banda i de l'altra) en una espècie de bombolla efímera de regals. Dic efímera, perquè passa. Caduca. I, moltes vegades, els regals traspassen d'any en any criant pols dins l'armari.

En aquesta època, a mi, ho reconec, m'agafa una espècie de nostàlgia amable que em fa recordar com eren els meus nadals quan era petita. I somric, perquè no els canviaria per res. Tant de bo siguin així els nadals dels meus fills, penso amb freqüència. Per això, sense adonar-me'n, intento de totes totes, recuperar d'alguna manera el veritable fons perdut que té el Nadal per a mi. Aquella il·lusió infantil, aquella mirada neta i aquelles pessigolles a la panxa. Els rituals d'una espera màgica. Per això, quan remenant entre els prestatges d'una llibreria ensopego, sense adonar-me'n, amb una petita joia com "Un noi anomenat Nadal", no em fa vergonya rascar-me la butxaca i emportar-me'l a casa. I, què? És una història per a aquells que creuen en la màgia sense límits d'edat: per a nens de 8 a 108 anys. Màgia pura embolicada amb capítols i lletra de pal.

Em costa trobar estones per a la lectura, però quan puc dedicar-hi uns minuts el moment em sembla místic. En aquest petit oasi, i mentre les lletres em ballen lleugeres, la història veritable del pare Noel se'm presenta més real que mai. Se'm mengen les ganes de calçar-me unes botes i un bon abric i trobar bona companyia per emprendre aventures boges amb un únic fi: recuperar la il·lusió que, moltes vegades, el dia a dia ens pren. Si rebusco una mica, estic segura que encara hi ha molt d'aquell pessigolleig del dia 6 al matí, quan descobria, estripant a corre-cuita el paper de regal, aquella planxa rosa (sí, sí... una planxa rosa) que tanta il·lusió em feia. La resta del matí me'l passava planxant i imaginant. Jugant. Inventant. Creant. Esdevenint nena sense tauletes ni pantalles ni necessitats no necessàries. Sent jo i les meves noves circumstàncies: jugant a planxar camises i pantalons imaginaris (qui ho diria que ara em costaria tant agafar la planxa!). I, sense adonar-me'n, acumulant records únics que m'ajudarien a forjar trets del meu jo futur.

Com, per exemple, la necessitat vital de viure sempre amb una il·lusió autèntica. Perquè sense il·lusió es pot viure? I, doncs, no hauria de ser això el Nadal: un mirall ras i curt de la il·lusió de viure que caldria que ens acompanyés cada dia?

